

Šv. Pranciškus pirmasis padarė praktėlę, kad taip būtų prisimintas ir pagerbtas Kristaus gimimas

Apie ką?

Gruodis - Kalėdų laikas. Švenčiame įsikūnijimo - Žodžio tapimo kūnu - Dievo tapimo žmogumi mažu, bejėgiu kūdikiu - slėpinį. Jėzus „(...) turėdamas Dievo pavidalą, nelaike grobiu būti lygiam su Dievu, bet apiplėšė pats save, priimdamas tarno pavidalą ir tapdamas panašus į žmones. Jis ir išore tapo kaip visi žmonės“ (Fil 2, 67). Tai - ypatingos Dievo meilės mums šventė. Mūsų brolis, šventasis Pranciškus, labai gerbė Kalėdas. Jis pirmasis padarė Kalėdų praktėlę, kad ši primintų mums tikrąją Kalėdų svarbą ir Dievo meilę. Parodytą mums šiuo įsikūnijimo įvykiu. Kartokime maldą Mergelei Marijai, kurios moko mus Pranciškus Mergelei, kurią Dievas išsirinko būti mums besąlygiško paklusnumo ir Jo valios vykdymo pavyzdžiu. Šis laikas geras prisiminti šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresėlę, o gal tik susipažinti su ja, jos mažuoju keleliu. Tapkime ir patys šviesos nešėjais. Nereikia nieko didvyriško. Pakanka gero žodžio, šypsenos, atjautos, buvimo kartu.

Dievo žodis

Jn 1, 118

¹ Pradžioje buvo Žodis.

Tas Žodis buvo pas Dievą,
ir Žodis buvo Dievas.

² Jis pradžioje buvo pas Dievą.

³ Visa per jį atsirado,
ir be jo neatsirado nieko,
kas tik yra atsiradę.

⁴ Jame buvo gyvybė,
ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa.

⁵ Šviesa spindi tamsoje,
ir tamsa jos neužgožė.

⁶ Buvo Dievo siųstas žmogus,
vardu Jonas.

⁷ Jis atėjo kaip liudytojas,
kad paliudytų šviesą
ir kad visi per jį įtikėtų.

⁸ Jis pats nebuvo šviesa,
bet turėjo liudyti apie šviesą.

⁹ Buvo tikroji šviesa,
kuri apšviečia kiekvieną žmogų,
ir ji atėjo į šį pasaulį.

¹⁰ Jis buvo pasaulyje,

ir pasaulis per jį atsiradęs,
bet pasaulis jo nepažino.

¹¹ Pas savuosius atėjo,
o savieji jo nepriėmė.

¹² Visiems, kurie jį priėmė,
jis davė galią tapti Dievo vaikais -
tiems, kurie tiki jo vardą,

¹³ kurie ne iš kraujo
ir ne iš kūno norų,
ir ne iš vyro norų,

bet iš Dievo užgimę.

¹⁴ Tas Žodis tapo kūnu
ir gyveno tarp mūsų;
mes regėjome jo šlovę -
šlovę Tėvo viengimio Sūnaus,
pilno malonės ir tiesos.

¹⁵ Jonas apie jį liudija ir šaukia:
„Čia tasai, apie kurį aš kalbėjau;
tas, kuris paskui mane ateis,
pirmiau už mane yra buvęs,
nes jis už mane pirmesnis“.

¹⁶ Tikrai iš jo pilnatvės

visi mes esame gavę
malonę po malonės.

¹⁷ Kaip Įstatymas duotas per Mozę,
taip tiesa ir malonė
atėjo per Jėzų Kristų.

¹⁸ Dievo niekas niekada nėra matęs,
tiktai viengimis Sūnus - Dievas,
Tėvo prieglobstyje esantis,
mums jį atskleidė.

Pranciškaus patirtis

Apie per Kalėdas pastatytas ėdžias

Likus kokiai penkiolikai dienų iki Kalėdų, palaimintasis Pranciškus kaip įprastai jį pasišaukė [tame krašte gyveno toks vyras, vardu Jonas, turėjęs gerą vardą] ir tarė: „Jei nori, kad Grečio mieste švęstume ateinančias Viešpaties šventes, pasiskubink keliauti ir kruopščiai paruošti viską, ką tau nurodysiu. Aš noriu, kad pavaizduotume Betliejuje gimusį Vaikelį, nuo kūdikystės patirtus nepatogumus, kaip jis buvo paguldytas ėdžiose, noriu savo akimis matyti, kaip šalia stovėjo jautis ir asilas, kaip jis gulėjo ant šieno“. Visa tai išklauses gerasis ir ištikimasis vyras pirmas nubėgo ir toje vietoje paruošė viską, ką buvo prisakęs šventasis.

Tad prisiartinio džiaugsmo diena, atėjo linksmybės metas. Iš visų apylinkių sušaukiami broliai; to krašto vyrai ir moterys, kiekvienas pagal savo išgales, linksmi ruošia žvakes ir žibintus apšviesti tai nakčiai, kuri spindint Žvaigždei [patį] nušvietė visas dienas ir metus. Atvyko ir Dievo šventasis, o kadangi viskas buvo suruošta, pamatė ir apsidžiaugė. Buvo ruošiamos ėdžios, nešamas šienas, buvo atvesti jautis ir asilas. Taip buvo pagerbtas paprastumas, išaukštintas neturtas, pašlovintas nuolankumas, o Grečio tapo tarytum naujasis Betliejus. Nušvito naktis it diena, atėjo džiaugsmo valanda žmonėms bei gyvulėliams. Renkasi žmonės, norėdami vėl džiugiai išgyventi minimas paslaptis. Skamba miškas nuo balsų, aidi uolose garsai. Gieda broliai Viešpačiui deramą šlovę, visą naktį nenutyla džiaugsmingi šūksniai. Stovi prie ėdžių Dievo šventasis giliai dūsausdamas, labai susijaudinęs ir apimtas vidinio džiaugsmo. Iš ėdžių padaromas altorius, švenčiamos iškilmingos mišios, o kunigas susilaukia nepaprastų malonių.

Dievo šventasis aprengiamas diakono rūbais, mat pats buvo diakonas, ir skardžiu balsu ima giedoti šventosios Evangelijos ištrauką. Savo stipriu, švelniu, aiškiu ir sodriu balsu jis visus kviečia dideliame džiaugsmui. Paskui aplink sustojusiems žmonėms saldžiais kaip medus žodžiais pamokslauja apie vargšo Karaliaus gimimą ir apie nedidelį Betliejaus miestelį. Kaskart kalbėdamas apie Jėzų Kristų, netverdamas iš meilės jį Betliejaus vaikelio vadino, Betliejaus vardą tardavo lyg bliuananti avelė, o burna tuomet jam tapdavo pilna ne tik garso, bet ir švelnios meilės. Kai tik sakydavo „Betliejaus vaikelis“ arba „Jėzus“ atrodydavo, kad, apsilaižęs lūpas liežuviu, jis skaniai burnoj pasigardžiuodavo ir nurydavo šį saldų žodį. Visagalis suteikė daug dovanų, o vienas doras vyras turėjo tokį nepaprastą regėjimą. Էdžiose gulėjo kažkoks negyvas vaikelis, o kai prie jo priėjo šventasis, jis tarsi pabudo iš gilaus miego. Toks regėjimas buvo pačiu laiku, nes daugelis apie Vaikelį Jėzų širdyje jau buvo užmiršę, tačiau, malonei veikiant, savo šventojo tarno Pranciškaus jis buvo prikeltas ir daugiau niekados nebepamirštas.

Tomas Celanietis „Šventojo Pranciškaus pirmasis gyvenimas“, p. 139-143

Šventumo pavyzdys

Šventoji Kūdikelio Jėzaus ir Švč. Veido Teresė

Šv. Kūdikelio Jėzaus ir Švč. Veido Teresė (1873-1897) - vienuolė karmelitė, Bažnyčios mokytoja, viena iš mylimiausių ir žinomiausių šventųjų. Dar vadinama Lisieux (Lizjė) Terese, Karmelio Gėlele ar tiesiog meiliai - Teresėle. Ji yra Prancūzijos ir pasaulio misijų globėja, ją gerbia ir kitų krikščioniškųjų konfesijų išpažinėjai ir netgi nekrikščionys. Visuotinė Bažnyčia šią šventąją mini spalio 1 d.

Gyvenimas. Teresė Marten (Thérèse Martin) gimė Prancūzijoje, Alansone (Alençon), 1873 m. sausio 2 d. giliai tikinčių, atsidavusių katalikų Liudviko Marteno (Louis Martin) ir Zelijos Geren (Zélie Guérin) šeimoje. (Beje, Teresėlės tėvai dėl savo tikėjimo ir gyvenimo liudijimo yra paskelbti Dievo tarnais.) Teresė buvo jauniausia iš penkių seserų. Būtent darnioje ir mylinčioje šeimoje Teresėlė gavo pirmąją tikros tėviškos bei motiniškos meilės patirtį. Šios meilės patirtis persmelks jos santykius su Dievu. Laimingasis Teresėlės gyvenimo laikotarpis pasibaigia 1877 m. rugpjūčio 28 d. mirus mamai. Po jos mirties tėvas su dukromis išsikrausto į Lizjė.

Po mamos mirties Teresė iš guvios ir džiaugsmingos mergaitės virsta itin jautria ir drovia. Ją apninka skrupulai. Veikiausiai dėl didelių emocijų žaizdų Teresėlė netgi suserga. Iš rimtos ligos patalo pakyla per 1883-ųjų Sekmines, regis, antgamtiškai išgijusi Mergelės Marijos užtarimu. Šis laikotarpis labai svarbus ir Teresės dvasiniam brendimui. 1884 m. gegužės 8 d. ji priima Pirmąją Komuniją. Tai išgyvena kaip be galo artimą susitikimą su Jėzumi, tiesiog ištirtimą Jame. Tais pačiais metais, birželio 14 d. Teresėlė labai sąmoningai priima Sutvirtinimo sakramentą. Šiuo skausmingu laikotarpiu pabunda nuojauta apie jos pašaukimą į Karmelį.

Keturiolikmetę Teresę perkeičia staigi ir visą ją apimanti Kalėdų malonė. Ją pati Teresėlė apibūdina, kaip „darbą, kurio neįveikiau per dešimt metų, Jėzus padarė per vieną akimirką, pasikliaudamas mano gera valia, kurios man niekada netrūko“. Ji jaučiasi atgavusi sielos tvirtumą, atsikrato vaikystės ydų ir trūkumų. Teresė staiga subręsta ir pradeda bėgti per gyvenimą „milžino žingsniais“, nes Jėzus jos vidinę tamsą pavertė šviesos srautu. „Patyriau tvirtąjį ir galingąjį Dievą“, - rašo Teresė. Kaip savo atsivertimo vaisius ji aprašo ir artimo meilę, savęs pamiršimą, nusidėjėlių sielų troškulį.

Veikia po savo atsivertimo Teresė pradeda žygius dėl stojimo į Karmelį. Ji jau pajėgia kovoti dėl savo tikslo. 1887 m. lapkričio 20 d. ji piligriminės kelionės į Romą metu išdrįsta kreiptis net į popiežių Leoną XIII, kad jai, penkiolikmetei, leistų stoti į Karmelį.

1888 m. balandžio 9 d. ji įstojo į Lizjė Karmelį, 1890-ųjų rugsėjo 8-ąją, per Švč. M. Marijos gimimo šventę, davė pirmuosius vienuolinius įžadus. Teresė įstojo į Karmelį neturėdama jokių iliuzijų ir ne dėl to, kad norėtų vėl būti su savo anksčiau į tą patį vienuolyną įstojusiomis vyresnėmis seserimis. Jos troškimas - aukotis dėl sielų, melstis už žmones, ypač už kunigus. Ji ir pati trokšta tapti šventa.

Įkvėpimo savo paieškoms semiasi iš Evangelijos. Tai irgi Teresės drąsos ir

nepriklausomumo įrodymas. Jos laikais nebuvo įprasta ieškoti įkvėpimo Dievo žodyje, greičiau - jo komentaruose. Teresės neguodžia jokie komentarai, nė šventųjų gyvenimų aprašymai. Ji mato didžiulę prarają tarp jų ir savęs. Mūsų karmelitę apšviečia ši Šventojo Rašto eilutė: „Jei kas yra mažasis, teateinie pas mane!“ (Pat 9, 4). Šiuose žodžiuose ji atpažįsta save. O Iz 66, 12-13 atranda atsakymą, ką Dievas darys su tuo mažuoju: „Kaip mažyliai būsite nešiojami ant jos rankų, sūpuojami ant jos kelių. Kaip motina guodžia savo sūnų, taip aš paguosiu jus“. Tai jos mažojo kelelio užuomazga - per Dievo žodį ji atpažįsta Jo motinišką ir tėvišką meilę ir pati užsidega Jo meile.

Pasitikėjimo kelio „įkūnijimas“ - Teresės sukurtas Pasiuokojimo Gailestingajai Meilei aktas. 1895 m. birželio 9 d., per Švenčiausiosios Trejybės iškilnę, ji pasiaukoja Gailestingajai Dievo Meilei. Taip atsiskleidžia didžiulė Teresės drąsa, nepaisant labai aiškaus savo menkumo suvokimo. Pasiuokojimo akte ji nevardija jokių savo nuopelnų, bet prašo patį Dievą būti jos šventumu. Ji net atsisako savo nuopelnų („pasirodysiu Tavo akivaizdoje tuščiomis rankomis, nes neprašau Tavęs, Viešpatie, skaičiuoti mano darbus“). Teresė Dievo Gailestingajai Meilei pasiaukoja deginamąją auką, maldaudama Dievą ją „sunaikinti“. Šios atrastos meilės persmelktas visas Teresės gyvenimas.

Teresę kankina nenumaldomi troškimai būti apaštale, kankine, kovotoja, kunigu, skelbti Evangeliją visuose penkiuose žemynuose. Tai neįmanoma. Apsimarinti, atsisakyti to? Atsakymą ji randa Pauliaus laiške korintiečiams (1 Kor 13). Ji rašo: „Meilė, gailestingumas bus mano pašaukimas. Supratau, kad jei Bažnyčia yra kūnas, sudėtas iš atskirų narių, tai negali stigti Jai ir paties būtiniausio bei prakilniausio. Suvokiau, kad Bažnyčia turi širdį, o toji Širdis liepsnoja meile. Supratau, kad vien Meilė žadina Bažnyčios narius veiklai. Ir jeigu Meilė užgestų, apaštalai neskelbtų Evangelijos, kankiniai atsisakytų lieti kraują (...). Aš supratau, kad meilė aprėpia visus pašaukimus, kad meilė yra viskas, kad ji gyva visais laikais ir visur. Vienu žodžiu, meilė amžina. (...) Taip, aš atradau savo vietą Bažnyčioje (...). Mano Motinos Bažnyčios Širdyje aš būsiu Meilė... Taigi aš būsiu viskas... Taip mano svajonė išsipildys!!!“

1896 m. balandžio 3-ąją, naktį iš Didžiojo ketvirtadienio į Didįjį penktadienį, Teresėlę ištinka kraujoplūdis, pirmasis mirtinos ligos - džiovos ženklas. Ji jį sutinka tikėjimu - artėja susitikimas su Mylimuoju Sužadėtiniu Kristumi. Prieš pat įsismarkaujant ligai, ji, paprašyta Motinos Agnietės, baigė rašyti savo prisiminimų rankraščio pirmąją dalį. Kitas rankraščio dalis (B ir C) parašė jau sunkiai sirgdama. Beje, seserys užrašinėjo ir rinko jau sergančios ir nebepajėgiančios rašyti Teresėlės žodžius.

Teresei ligos laikotarpis sunkus ne tik fiziškai. Ją labiausiai kankino vidinė tamsa. Teresėlė darėsi panaši į Kristų ne tik fiziniiais kentėjimais, bet ir dalijosi Jo apleistumu. Jos vidinė vienatvė, dvasinis išbandymas ją įvesdino į Getsemanės slėpinį. Jos agonija 1897 m. rugsėjo 30 d. buvo kaip ir Jėzaus, be jokios paguodos. Kai apie trečią valandą ji kryžiumi išskėtė savo rankas, atsiremtdama į dvi seseris, dusdama ir ieškodama palengvėjimo, susirinkusioms aplink ją seserims ji labai priminė Nukryžiuotąjį. Iki paskutinio atodūso - kaip Jėzus - ji liko suvokianti ir budri. Žodžiu, Teresė matė save mirštant. Ji galėjo paaukoti savo mirtį. Kad ir kaip

baisu tai buvo, Švč. Veido Teresės mirtis negalėjo sukelti vien ašarų ir skausmo. Jos mirtis tapo džiaugsmo švente. Viename laiške ji rašė: „Aš nemirštu, aš žengiu į gyvenimą...“

Dangus - daryti gera žemėje. Po Teresėlės mirties seserims karmelitėms išleidus jos rankraščius, prasidėjo Teresės žadėtasis rožių lietus, malonės, kurias jos užtariami gavo daugybė žmonių. Sunkiai sirgdama ji sakė, kad į dangų ji eina ne ilsėtis, o daryti gera žemėje, ir tai pildo su kaupu.

Teresę šventąja paskelbė popiežius Pijus XI 1925 m. gegužės 17 d. Jis ją drauge su šv. Pranciškumi Ksaveru 1927 m. gruodžio 14 d. paskelbė ir visų misijų globėja. Teresėlės su tobulu paprastumu atskleista evangelinė išmintis paskatino popiežių Joną Paulių II 1997 m. spalio 19 d. ją paskelbti Bažnyčios Mokytoja.

www.svteresele.lt

Maldos kampelis

Švenčiausiosios Mergelės pasveikinimas pagal šv. Pranciškų Asyžietį

Sveika, šventoji Sužadėtinė,
 Švenčiausioji Karaliene,
 Marija, Dievo Motina,
 Per amžius Mergele;
 Švenčiausio dangiškojo Tėvo pasirinkta,
 Jo pašventinta
 Kartu su švenčiausiuoju mylimu Sūnumi
 Ir Šventąja Dvasia Guodėja.
 Tavin nusileido ir tavy pasiliko
 Visa malonės pilnatvė
 Ir visoks gėris.
 Sveika, Jo Rūmai.
 Sveika, Jo Tabernakuli.
 Sveika, Jo Rūbe.
 Sveika, Jo Tarnaite.
 Sveika, Jo Motina.
 Ir sveikos, visos šventos Dorybės,
 Šventosios Dvasios malone ir įkvėpimu
 Besiliejančios į tikinčiųjų širdis,
 Kad, atsikratė netikėjimo,
 Jie taptų ištikimi Dievo tarnai
 Per tave.

Iš žodžių į gyvenimą

Mažiau už nieką

- Kiek sveria snaigė? - paklausė zylė balandžio.

- Mažiau už nieką, - atsakė pastarasis. Tada zylė ėmė pasakoti:

- Man besiilsint ant pušies šakos, pradėjo snigti. Tarsi sapne lengvutės snaigės tyliai ir švelniai gulė ant žemės. Neturėjau ką veikti, tad ėmiau skaičiuoti snaiges, besileidžiančias ant mano šakos. Suskaičiavau 3 751 952. Kai nukrito 3 751 953-oji snaigė, sverianti mažiau už nieką - kaip tu sakei - šaka nulūžo...

Tai tarusi, zylė purptelėjo ir nuskrido.

Balandis, kuris dar Nojaus laikais buvo pagarsėjęs kaip taikos nešėjas, giliai susimąstė, o po to pats sau tarė:

- Galbūt ir tam, kad visas pasaulis staiga pražyستų taika, tetrūksta vieno žmogaus? Galbūt trūksta tik tavęs...

Bruno Ferero „Svirplio giesmė“, 36 p.

Padovanok Kalėdų žvaigždę. Ji gali būti iš parduotuvės, iškirpta iš popieriaus, iškeptas sausainis, geras darbas, šypsena, paguoda, truputis tavo laiko, daina - tinka visa, kas šviečia. Kam? Tam, kam reikia šviesos, džiaugsmo, šypsenos, paguodos.

Tavo geros mintys